Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
ANDREE BIONDIJA,
predstavljeni 6. februarja 2025[1]

Zadeva C-17/24

CeramTec GmbH
proti
Coorstek Bioceramics LLC

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Cour de cassation (kasacijsko sodišče), Francija)

„Predhodno odločanje – Znamka Evropske unije – Slaba vera prijavitelja – Absolutni razlogi za zavrnitev registracije – Znak, sestavljen izključno iz funkcionalne oblike blaga – Neobstoj povezave med tehnično rešitvijo in registriranimi znamkami“

I. Uvod

1. V predlogu za sprejetje predhodne odločbe, ki je predmet te zadeve, Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija) sprašuje Sodišče o morebitnem prekrivanju področij uporabe absolutnih razlogov za ničnost znamke Skupnosti (ki je postala znamka Evropske unije), določenih v členu 52(1)(a) in (b) Uredbe (ES) št. 207/2009,[2] ki temeljita na obstoju enega od absolutnih razlogov za zavrnitev registracije iz člena 7(1) te uredbe oziroma na slabi veri prijavitelja.

2. Natančneje, predložitveno sodišče sprašuje, ali namen podaljšati pravice v zvezi s tehnično rešitvijo na podlagi poteklega patenta zadostuje za ugotovitev slabe vere prijavitelja na datum vložitve prijave znamke, če se po tem datumu izkaže, da znak, katerega registracija se zahteva, ne vključuje nobene tehnične rešitve in da zato zadevne znamke ni mogoče razglasiti za nično na podlagi člena 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 v povezavi z absolutnim razlogom za zavrnitev registracije iz člena 7(1)(e)(ii) te uredbe, katerega namen je preprečiti registracijo znakov, ki imetniku znamke dajejo monopol nad takimi rešitvami.

3. Navedeno sodišče je zato Sodišču postavilo tri vprašanja: prvo se nanaša na razmerje med absolutnimi razlogi za ničnost iz člena 52(1)(a) oziroma (b) Uredbe št. 207/2009, drugo in tretje pa na razlago člena 52(1)(b) te uredbe.

[1] Jezik izvirnika: francoščina.

[2] Uredba Sveta (ES) z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL 2009, L 78, str. 1).

4. Predlog za sprejetje predhodne odločbe je bil vložen v okviru spora, katerega predmet je tožba zaradi kršitve, ki jo je vložila družba CeramTec GmbH (v nadaljevanju: CeramTec) proti družbi Coorstek Bioceramics LLC (v nadaljevanju: Coorstek) in v katerem je družba Coorstek vložila nasprotno tožbo za ugotovitev ničnosti treh znamk Evropske unije, katerih imetnica je družba CeramTec.

II. Pravni okvir

5. Uredba št. 207/2009 je bila spremenjena z Uredbo (EU) 2015/2424,[3] ki je začela veljati 23. marca 2016, nato pa je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001[4] z učinkom od 1. oktobra 2017. V obravnavani zadevi vsa dejstva iz spora o glavni stvari *ratione temporis* spadajo na področje uporabe Uredbe št. 207/2009 v njeni prvotni različici.[5]

6. Člen 7(1)(e)(ii) Uredbe št. 207/2009 je v različici, ki se uporablja za dejansko stanje spora o glavni stvari, določal, da se kot znamka ne registrirajo znaki, sestavljeni izključno „iz oblike blaga, ki je nujna za doseg tehničnega učinka“.

7. Člen 52(1) Uredbe št. 207/2009 je določal:

„Blagovna znamka [EU] se razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri Uradu [za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)] ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic,

(a) če je bila blagovna znamka [EU] registrirana v nasprotju z določbami člena 7;

(b) če prijavitelj ni ravnal v dobri veri ob vložitvi prijave blagovne znamke.“

III. Spor o glavni stvari, vprašanja za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

8. Družba CeramTec je družba s sedežem v Nemčiji in je specializirana za razvoj, proizvodnjo in distribucijo tehničnih keramičnih komponent, namenjenih zlasti za sestavo kolčnih in kolenskih vsadkov, ki jih prodaja proizvajalcem protez za izdelavo popolnih kolčnih protez, te pa se nato prodajo končnim uporabnikom, kot so bolnišnice ali ortopedski kirurgi.

9. Družba Coorstek je družba ameriškega prava, ki proizvaja medicinske komponente iz napredne tehnične keramike, zlasti za sklepne proteze za kolk in hrbet ter zobne proteze.

10. Družba CeramTec je bila imetnica evropskega patenta št. EP 0542 815, v katerem je bila imenovana Francija ter ki se je nanašal na keramični kompozitni material in je potekel 5. avgusta 2011.

[3] Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 o blagovni znamki Skupnosti ter Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti in razveljavitvi Uredbe Komisije (ES) št. 2869/95 o pristojbinah, ki se plačujejo Uradu za harmonizacijo notranjega trga (blagovne znamke in modeli) (UL 2015, L 341, str. 21).

[4] Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1).

[5] Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je do zatrjevanih dejanj kršitve in tudi datuma prijave za registracijo izpodbijanih znamk, ki je edini upoštevni datum za določitev materialnega prava, ki se uporablja za nasprotno tožbo za ugotovitev ničnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 29. januarja 2020, Sky in drugi (C-371/18, v nadaljevanju: sodba Sky, EU:C:2020:45, točka 49)), prišlo pred 23. marcem 2016.

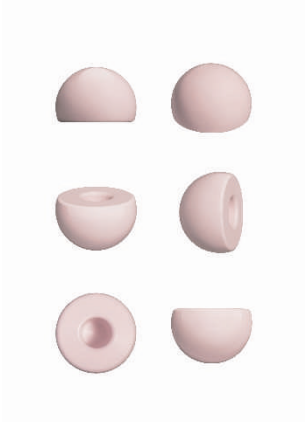
11. Družba CeramTec je 23. avgusta 2011 vložila prijave treh znamk Evropske unije (v nadaljevanju: izpodbijane znamke), in sicer:

– blagovno znamko, ki zajema rožnato barvo pantone 677C, izdaja 2010, ki je bila registrirana 26. marca 2013 pod številko 010214195 in ima prednostno pravico na podlagi nemške blagovne znamke z dne 21. julija 2011;

– spodaj prikazano figurativno znamko, s katero se je uveljavljalo varstvo rožnate barve pantone 677, ki je bila registrirana 12. aprila 2013 pod številko 10214112 in ima prednostno pravico na podlagi nemške blagovne znamke z dne 25. julija 2011;

– spodaj prikazano tridimenzionalno znamko, s katero se je uveljavljalo varstvo rožnate barve pantone 677, ki je bila registrirana 20. junija 2013 pod številko 010214179 in ima prednostno pravico na podlagi nemške blagovne znamke z dne 26. julija 2011.

12. Družba CeramTec je 13. decembra 2013 vložila tožbo zoper družbo Coortek zaradi kršitve znamk in škodljive konkurence. Družba Coorstek je vložila nasprotno tožbo, v kateri je zatrjevala ničnost izpodbijanih znamk.

13. Cour d'appel de Paris (višje sodišče v Parizu, Francija) je s sodbo z dne 25. junija 2021 ugotovilo ničnost izpodbijanih znamk zaradi vložitve prijav v slabi veri (v nadaljevanju: sodba višjega sodišča v Parizu).

14. To sodišče je poudarilo, da je bila na dan vložitve prijav za registracijo izpodbijanih znamk družba Ceramtec prepričana o tehničnem učinku kromovega oksida za zagotovitev trdote in odpornosti keramičnih glav, ki so del sestave medicinskih protez, in da je poskušala zaščititi rožnato barvo glav, ki je bila posledica učinka prisotnosti kromovega oksida v keramiki. Iz tega je

sklepalo, da je ta družba nameravala podaljšati monopol, ki ga je imela na področju tehnične rešitve, prej varovane s patentom, ki je ravno takrat potekel, in preprečiti konkurentom vstop na trg, na katerem je imela prevladujoč položaj zaradi tega patenta. Družba CeramTec naj bi torej nameravala pridobiti izključno pravico za druge namene, ki niso povezani s funkcijo znamke.

15. Družba CeramTec je vložila kasacijsko pritožbo zoper sodbo višjega sodišča v Parizu. Trdi, da bi razlaga člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, po kateri bi bilo mogoče ugotoviti ničnost znamke že zato, ker je njen prijavitelj nameraval zgolj podaljšati pravice za tehnično rešitev, ne da bi bilo dokazano, da pravica iz te znamke zagotavlja ali dejansko podaljšuje varstvo take tehnične rešitve, pomenila, da se obide področje uporabe člena 7(1)(e)(ii) te uredbe in se ne upoštevata področji uporabe teh dveh določb. V obravnavani zadevi je družba CeramTec po poteku svojega patenta in vložitvi prijav za izpodbijane znamke odkrila, da kromov oksid, ki naj bi dajal rožnato barvo, katere varstvo se s temi znamkami uveljavlja, dejansko nima nobenega tehničnega učinka. V teh okoliščinah izpodbijane znamke po njenem mnenju niso mogle povzročiti izkrivljanja namena prava znamk. Trdi, da je zgolj namen prijavitelja brezpredmeten in da bi sprejetje nasprotne rešitve pomenilo, da bi se pojem „slaba vera“ uporabljal kot stranska vrata za uporabo razloga za ničnost, ki temelji na uporabi člena 7(1)(e)(ii) v povezavi s členom 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009, ne da bi se zahtevalo, da so izpolnjeni pogoji za njegovo uporabo.

16. Družba Coorstek trdi, da imata člen 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s členom 7(1)(e)(ii) te uredbe in člen 52(1)(b) te uredbe različna cilja in da prvega člena ni mogoče šteti za posebno določbo, ki bi imela prednost pred drugo. Šlo naj bi za dva primera ugotovitve ničnosti znamke, ki temeljita na povsem različnih podlagah. Po mnenju družbe Coorstek vložitev prijave za znak, da bi se pridržala pravica do tehnične rešitve, posega v lojalno konkurenco, tudi če bi se patentirani tehnični učinek, ki je postal javna dobrina, nazadnje izkazal za neučinkovitega.

17. Predložitveno sodišče meni, da se s pritožbo družbe CeramTec postavlja novo vprašanje razmerja med členom 7 Uredbe št. 207/2009, ki se sklicuje na člen 52(1)(a) te uredbe, in členom 52(1)(b) iste uredbe. Poudarja, da je družba CeramTec vložila tožbe zaradi kršitve izpodbijanih znamk proti družbi Coorstek tudi v Nemčiji, Združenih državah in Švici ter da je v sporu v Nemčiji Oberlandesgericht Stuttgart (višje deželno sodišče v Stuttgartu, Nemčija) s sodbo z dne 13. marca 2023 sprejelo drugačen pristop, kot se je uporabil v sodbi višjega sodišča v Parizu.[6] Iz tega sklepa, da se razlaga pritožbenih sodišč držav članic razhaja.

18. V teh okoliščinah je Cour de cassation (kasacijsko sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali sta razloga za ničnost, se pravi na eni strani registracija znamke v nasprotju z določbami člena 7 [Uredbe št. 207/2009] in na drugi strani slaba vera prijavitelja na dan vložitve prijave, ki sta predmet točke (a) oziroma (b) člena 52(1) navedene uredbe, samostojna ali celo izključujoča?

[6] Iz nacionalnega spisa, vloženega v sodnem tajništvu Sodišča, je razvidno, da je bil namen odločitve Oberlandesgericht Stuttgart (višjega deželnega sodišča v Stuttgartu) z dne 13. marca 2023 preklic prekinitve postopka zaradi kršitve, ki ga je družba CeramTec začela pred nemškimi sodišči, potem ko so bile leta 2019 registrirane nove znamke Evropske unije, ki ustrezajo izpodbijanim znamkam, in ko je družba Coorstek pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti teh znamk.

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali je treba slabo vero prijavitelja presojati zgolj z vidika absolutnega razloga za zavrnitev registracije iz člena 7(1)(e)(ii) Uredbe št. 207/2009, ne da bi bilo ugotovljeno, da je znak, prijavljen kot blagovna znamka, sestavljen izključno iz oblike blaga, ki je nujna za doseg tehničnega učinka?

3. Ali je treba člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da izključuje slabo vero prijavitelja, ki je vložil prijavo za registracijo blagovne znamke zaradi varstva tehnične rešitve, če je po vložitvi te prijave odkril, da ni povezave med zadevno tehnično rešitvijo in znaki, ki sestavljajo prijavljeno znamko?“

19. Stranki iz postopka v glavni stvari, francoska vlada in Evropska komisija so predložile pisna stališča. Te stranke so na obravnavi 13. januarja 2024 podale ustne navedbe.

IV. Analiza

20. Na zahtevo Sodišča se bom v teh sklepnih predlogih osredotočil na prvo in drugo vprašanje za predhodno odločanje.

21. Preden ju preučim, bom na kratko spomnil na upoštevno sodno prakso v zvezi s slabo vero prijavitelja pri registraciji znamke Evropske unije.

A. Kratek pregled upoštevne sodne prakse

22. Pojem „slaba vera“ iz člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 je avtonomen pojem prava Unije.[7] Ker v tej uredbi ni nobene opredelitve, je treba pomen in obseg tega pojma določiti glede na njegov običajen pomen v vsakdanjem jeziku, ob upoštevanju konteksta, v katerem se uporablja, in ciljev, ki jim sledi navedena uredba.[8]

23. Čeprav v skladu s svojim običajnim pomenom v vsakdanjem jeziku pojem „slaba vera“ predpostavlja obstoj nepoštene naravnanosti ali nepoštenega namena, je treba pri njegovi razlagi upoštevati poseben kontekst prava znamk, ki je gospodarski promet.[9] Sodišče je tako v sodbi Koton pojasnilo, da se absolutni razlog za ničnost iz člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 zato uporablja, kadar iz upoštevnih in ujemajočih se indicev izhaja, da imetnik znamke Evropske unije zahteve za registracijo te znamke ni vložil s ciljem lojalnega konkuriranja, temveč da bi na način, ki ni v skladu z dobrimi poslovnimi običaji, posegel v interese tretje osebe, ali da bi ne oziraje se na določeno tretjo osebo pridobil izključno pravico za druge namene kot tiste, ki so zajeti s funkcijami znamke in med katerimi je bistvena funkcija označbe izvora.[10]

[7] Glej v tem smislu sodbo Sky (točka 73).

[8] Glej sodbo z dne 12. septembra 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO (C-104/18 P, EU:C:2019:724, točka 43; v nadaljevanju: sodba Koton). Glej tudi sodbo Sky (točka 74).

[9] Glej sodbo Koton (točka 45).

[10] Glej sodbo Koton (točka 46).

24. Poudariti je treba, da se mora obstoj slabe vere prijavitelja v smislu člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 presojati celovito, pri čemer se upoštevajo vsi upoštevni dejavniki v obravnavani zadevi.[11] Namen prijavitelja znamke je subjektivni element, ki pa ga morajo pristojni upravni in sodni organi vseeno opredeliti objektivno.[12] Samo tako je po mnenju Sodišča mogoče zatrjevanje obstoja slabe vere presojati objektivno.[13]

25. Eden od dejavnikov, pomembnih za to presojo, je, ali je prijavitelj vedel ali bi moral vedeti za okoliščine, navedene zoper njega v okviru očitka slabe vere.[14] Kot je generalna pravobranilka E. Sharpston pojasnila v sklepnih predlogih v zadevi Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli,[15] se lahko namen *a priori* opredeli kot nepošten le takrat, kadar se zadevna stranka zaveda dejanskega okvira, v katerem ta opredelitev postane ustrezna.[16] Vendar to zavedanje oziroma domneva zavedanja ne zadošča za ugotovitev obstoja slabe vere.[17]

26. Sodišče in Splošno sodišče Evropske unije sta za pomembne štela številne druge dejavnike, med katerimi so zlasti prijava znamke, kot je bila vložena, in njen obseg,[18] izvor in predhodna uporaba znaka, za katerega se zahteva registracija,[19] ter narava prijavljene znamke,[20] obstoječa poslovna razmerja med vlagateljem zahteve za ugotovitev ničnosti in imetnikom izpodbijane znamke, poslovna logika vložitve prijave za registracijo in kronologija dogodkov, značilnih za to vložitev,[21] ter stopnja prepoznavnosti znaka ob vložitvi prijave za registracijo tega znaka.[22]

27. Vsi ti dejavniki pa so samo primeri elementov, ki se lahko upoštevajo.[23] Kot je generalna pravobranilka E. Sharpston poudarila v svojih sklepnih predlogih v zadevi Lindt, pojem „slabe vere“ v smislu člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 namreč ne more biti omejen na omejeno kategorijo posebnih okoliščin.[24]

28. Skratka, čeprav sodna praksa Sodišča in Splošnega sodišča jasno kaže, kako je treba presojati slabo vero prijavitelja znamke Evropske unije, ta pojem še vedno ni opredeljen. To odraža cilj splošnega interesa, na katerem temelji ustrezni absolutni razlog za ničnost, ki je preprečiti registracije znamk, ki pomenijo zlorabo ali so v nasprotju z dobrimi poslovnimi običaji

[11] V zvezi z Uredbo Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146) glej sodbo z dne 11. junija 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361, točka 37; v nadaljevanju: sodba Lindt).

[12] Glej sodbi Koton (točka 47) in Lindt (točka 42). V zvezi s pojmom „slaba vera“ v smislu člena 21 Uredbe Komisije (ES) št. 874/2004 z dne 28. aprila 2004 o pravilih javnega reda v zvezi z izvajanjem in funkcijami domene.eu najvišje ravni ter načelih, ki urejajo registracijo (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 34, str. 825), glej tudi sodbo z dne 3. junija 2010, Internetportal und Marketing (C-569/08, EU:C:2010:311, točka 45).

[13] Glej sodbo Koton (točka 47).

[14] Glej v tem smislu sodbo Lindt (točka 39).

[15] C-529/07, EU:C:2009:148, točka 60; v nadaljevanju: sklepni predlogi generalne pravobranilke E. Sharpston v zadevi Lindt.

[16] Glej sklepne predloge generalne pravobranilke E. Sharpston v zadevi Lindt (točka 61).

[17] Glej sodbo Lindt (točki 40 in 41) in sodbo z dne 27. junija 2013, Malaysia Dairy Industries (C-320/12, EU:C:2013:435, točka 37).

[18] Glej sodbo Koton (točka 65).

[19] Glej sodbo z dne 8. maja 2014, Simca Europe/UUNT – PSA Peugeot Citroën (Simca) (T-327/12, EU:T:2014:240, točki 40 in 46); glej tudi sodbo z dne 21. aprila 2021, Hasbro/EUIPO – Kreativni Dogadaji (MONOPOLY) (T-663/19, EU:T:2021:211, točka 38; v nadaljevanju: sodba Hasbro).

[20] Glej sodbo Lindt (točka 50).

[21] Glej sodbo Koton (točke od 62 do 64).

[22] Glej sodbo Lindt (točka 51).

[23] Glej med drugim sodbo z dne 6. julija 2022, Zdút/EUIPO – Nehera in drugi (nehera) (T-250/21, EU:T:2022:430, točka 28).

[24] Sklepni predlogi generalne pravobranilke E. Sharpston v zadevi Lindt (točka 60).

v industrijskih ali trgovinskih zadevah. Ta cilj bi bil namreč ogrožen, če bi bilo treba slabo vero opredeliti izčrpno in če bi jo bilo mogoče dokazati zgolj z okoliščinami, ki so taksativno naštete.[25]

B. Prvo vprašanje za predhodno odločanje

29. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem za predhodno odločanje v bistvu sprašuje Sodišče, ali sta absolutna razloga za ničnost iz člena 52(1)(a) oziroma (b) Uredbe št. 207/2009 „samostojna“ in „izključujoča“.

30. Najprej bom obravnaval vprašanje samostojnosti teh razlogov za ničnost in nato vprašanje, ali sta morebiti izključujoča.

1. Ali sta razloga za absolutno ničnost iz člena 52(1) Uredbe št. 207/2009 samostojna?

31. Tako kot vse zainteresirane stranke, ki so predložile stališča v tem postopku, menim, da sta razloga za absolutno ničnost iz člena 52(1) Uredbe št. 207/2009 med seboj neodvisna in samostojna v tem smislu, da uporaba enega ne predpostavlja niti ni odvisna od uporabe ali neuporabe drugega. Vsak od teh razlogov ima svoje področje uporabe in sam po sebi utemeljuje ugotovitev ničnosti znamke Evropske unije, če so izpolnjeni pogoji za njegovo uporabo.

32. Najprej, taka neodvisnost je jasno razvidna iz besedila in strukture člena 52(1) Uredbe št. 207/2009. Oba absolutna razloga za ničnost sta predmet ločenih besedil v dveh ločenih alinejah in sta edina našteta elementa. Ločena sta s podpičjem, kar semantično odraža namen zakonodajalca Unije, da jasno razlikuje med obema primeroma. Poleg tega določba niti v uvodnem stavku niti pri naštevanju, ki sledi, ne vsebuje izrazov, ki bi nakazovali, da sta elementa določbe kumulativna.

33. Samostojnost absolutnih razlogov za ničnost iz člena 52(1) Uredbe št. 207/2009 potrjuje tudi analiza konteksta, v katerega sta umeščena, in ciljev, ki se z njima uresničujejo.

34. Kar zadeva kontekst, je o taki samostojnosti mogoče sklepati, prvič, iz dejstva, da se drugače od razloga za ničnost iz točke (b) te določbe razlog za ničnost iz točke (a) nanaša na absolutne razloge za zavrnitev registracije iz člena 7 te uredbe ter ga je treba brati in razlagati v povezavi s tem členom. Dalje, kot je pripomnilo več zainteresiranih strank, ki so predložile stališča v tem postopku, je vsak od razlogov za zavrnitev registracije, ki so našteti v členu 7(1) Uredbe št. 207/2009, neodvisen od drugih in ga je treba preizkusiti ločeno,[26] tako da člen 52(1)(a) te uredbe sam določa absolutna razloga za ničnost, ki sta neodvisna drug od drugega in imata vsak svoje področje uporabe. Še toliko bolj je treba tako samostojnost priznati v zvezi z razlogom za ničnost iz točke (b) te določbe. Nazadnje, čeprav člen 52(1) Uredbe št. 207/2009 kot celota vsebuje izčrpen seznam razlogov za ničnost znamke Evropske unije,[27] sta določbi pod točkama (a) in (b) različni, saj je prva zaprte narave in se uporablja le v primerih, ki so izčrpno našteti v členu 7(1) te uredbe, medtem ko se druga nanaša na odprt in dinamičen pojem „slabe vere“, ki se lahko uporabi v nedoločenem številu primerov.

[25] Glej v tem smislu s sklicevanjem na okoliščine, ki jih je Sodišče upoštevalo v sodbi Lindt, sodbo Hasbro (točka 37). V zvezi s pojmom „slaba vera“ na področju registracije domen glej tudi sodbo z dne 3. junija 2010, Internetportal und Marketing (C-569/08, EU:C:2010:311, točka 37).

[26] V zvezi z Uredbo št. 40/94 glej sodbo z dne 8. maja 2008, Eurohypo/UUNT (C-304/06 P, EU:C:2008:261, točka 54).

[27] Glej sodbo Sky (točki 57 in 58).

35. Drugič, kar zadeva cilje, imata absolutna razloga za ničnost iz člena 52(1)(a) in (b) Uredbe št. 207/2009 sicer isti cilj, ki ga določajo pravila Unije na področju znamke, in sicer prispevati k sistemu neizkrivljene konkurence v Uniji,[28] vendar pa se njuna namena razlikujeta.

36. Namen absolutnega razloga za ničnost iz točke (a) te določbe je razveljavitev znamk, ki so bile registrirane, čeprav niso izpolnjevale vseh pogojev iz člena 7(1) Uredbe št. 207/2009, in zato niso bile primerne za registracijo. Z njim se sankcionira *pomanjkljivost znamke* in poskuša zaščititi splošni interes, ki je podlaga za absolutni razlog za zavrnitev, s katerim je povezan.

37. Kar zadeva zlasti razlog iz člena 7(1)(e)(ii) Uredbe št. 207/2009, ki je edini upošteven za to zadevo,[29] je Sodišče razsodilo, da je splošni interes, na katerem temelji, preprečiti, da bi pravo znamk pripeljalo do tega, da bi bil nekemu podjetju podeljen monopol nad tehničnimi rešitvami ali uporabnimi značilnostmi nekega proizvoda.[30] Sodišče je tudi pojasnilo, da ta določba vzpostavlja ravnovesje med dvema zahtevama, od katerih lahko vsaka prispeva k vzpostavitvi zdravega in lojalnega sistema konkurence, in sicer na eni strani, da se prepreči podaljšanje varstva patentirane tehnične rešitve po poteku patenta, in na drugi strani, da se neprimernost za registracijo omeji samo na znamke, ki dejansko ovirajo druga podjetja pri uporabi tehnične rešitve.[31]

38. Namen absolutnega razloga za ničnost iz člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 pa je zagotoviti, da si gospodarski subjekti, ki nameravajo uporabljati sistem znamk Evropske unije, lojalno konkurirajo. Njegov namen je sankcionirati *pomanjkljivost prijave za registracijo* in ne pomanjkljivosti znamke kot take.[32]

39. Dejstvo, da sta razloga za ničnost iz člena 52(1)(a) in (b) Uredbe št. 207/2009 samostojna, ne pomeni nujno, da sta tudi izključujoča.

2. Ali sta razloga za absolutno ničnost iz člena 52(1) Uredbe št. 207/2009 izključujoča?

40. Najprej naj poudarim, da besedilo člena 52(1) Uredbe št. 207/2009 niti v uvodnem stavku niti pri naštevanju, ki sledi, ne vsebuje izrazov, ki bi nakazovali, da se našteta elementa izključujeta ali, nasprotno, da lahko soobstajata. Vprašanje, ali med tema elementoma obstaja logično razmerje izključevanja, je zato treba preučiti zlasti glede na kontekst in cilje te določbe.

41. V zvezi s tem se mi na prvem mestu zdi, da Uredba št. 207/2009 v ničemer ne preprečuje ugotovitve ničnosti znamke Evropske unije na podlagi več absolutnih razlogov za ničnost iz člena 52(1)(a) ali (a) in (b) te uredbe. To verjetno ne bo pogosto, saj za razglasitev ničnosti znamke Evropske unije zadostuje, da so izpolnjeni pogoji enega od teh razlogov za ničnost,[33] in

[28] Glej med drugim sodbo Sky (točka 74 in navedena sodna praksa).

[29] Naj spomnim, da je člen 7(1)(e)(ii) Uredbe št. 207/2009 v prvotni različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določal, da se kot znamka ne registrirajo znaki, sestavljeni izključno „iz oblike blaga, ki je nujna za doseg tehničnega učinka“. Obseg tega absolutnega razloga za zavrnitev je bil spremenjen z Uredbo 2015/2424, s katero je bilo uvedeno trenutno besedilo člena 7(1)(e)(ii) Uredbe 2017/1001, ki se nanaša na znake, sestavljene izključno iz „oblike ali druge značilnosti blaga, ki je nujna za dosego tehničnega učinka“. Vendar pa za odgovor na vprašanja za predhodno odločanje ni treba preučiti, ali se je mogoče sklicevati na člen 7(1)(e)(ii) Uredbe št. 207/2009, da bi se preprečila registracija barve blaga, saj ta vprašanja temeljijo na predpostavki, da se absolutni razlog za zavrnitev iz te določbe v okoliščinah postopka v glavni stvari nikakor ne uporablja.

[30] Glej sodbo z dne 14. septembra 2010, Lego Juris/UUNT (C-48/09 P, EU:C:2010:516, točka 43).

[31] V tem smislu glej sodbo z dne 14. septembra 2010, Lego Juris/UUNT (C-48/09 P, EU:C:2010:516, točke od 44 do 48).

[32] Glej v tem smislu sklepne predloge generalne pravobranilke E. Sharpston v zadevi Lindt (točka 41).

[33] Glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2013, SA.PAR./UUNT – Salini Costruttori (GRUPPO SALINI) (T-321/10, EU:T:2013:372, točka 46).

so posledice ničnosti enake ne glede na razlog, na podlagi katerega je bila ničnost ugotovljena.[34] Kumulativna uporaba člena 52(1)(a) in (b) Uredbe št. 207/2009 kljub temu ni mogoča, zlasti ob upoštevanju, da v skladu s členom 52(3) te uredbe znamke EU ni mogoče razglasiti za nično v celoti, če se razlog za ničnost nanaša le na nekatero blago ali storitve, za katere je registrirana blagovna znamka EU.[35]

42. Na drugem mestu, prav tako ni ničesar v Uredbi 207/2009, iz česar bi bilo mogoče sklepati, da ugotovitev, da enega od absolutnih razlogov za ničnost iz člena 52(1)(a) oziroma (b) Uredbe št. 207/2009 ni mogoče uporabiti, pomeni oviro za uporabo drugega razloga. Iz točk od 31 do 38 teh sklepnih predlogov je razvidno, da se ta razloga za ničnost razlikujeta tako glede pogojev uporabe kot glede cilja in namena. Torej ni mogoče *a priori* izključiti, da se v primeru, v katerem sta bila navedena skupaj v utemeljitev nasprotne tožbe za ugotovitev ničnosti in je bil eden od njiju preučen in zavrnjen, drugi kljub temu lahko uporabi. Tako na primer dejstvo, da v skladu s členom 52(2) Uredbe št. 207/2009 ni mogoče ugoditi tožbi za ugotovitev ničnosti na podlagi odstavka 1(a) te uredbe v povezavi s členom 7(1)(b), (c) ali (d) te uredbe, ker je izpodbijana znamka medtem pridobila razlikovalni učinek, ne ovira tega, da se ta znamka razglasi za nično na podlagi člena 52(1)(b) Uredbe, ki je prav tako naveden v utemeljitev navedene tožbe, če bi se ugotovilo, da jo je njen imetnik registriral v slabi veri.

3. Predlog glede prvega vprašanja za predhodno odločanje

43. Če sklenem, ob upoštevanju zgornjih preudarkov menim, da je treba na prvo vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti, da sta absolutna razloga za ničnost iz člena 52(1)(a) oziroma (b) Uredbe št. 207/2009 samostojna, vendar ne izključujoča.

C. Drugo vprašanje za predhodno odločanje

44. Z drugim vprašanjem za predhodno odločanje, ki je postavljeno, če bi Sodišče na prvo vprašanje odgovorilo nikalno, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je slabo vero prijavitelja, čigar namen je zaščititi znak, sestavljen izključno iz oblike, potrebne za dosego tehničnega učinka, mogoče opredeliti neodvisno od vprašanja, ali je registracija tega znaka v nasprotju z absolutnim razlogom za zavrnitev iz člena 7(1)(e)(ii) Uredbe št. 207/2009.

45. Iz analize prvega vprašanja za predhodno odločanje je razvidno, da ima absolutni razlog za ničnost znamke Evropske unije, ki temelji na slabi veri prijavitelja, v primerjavi z absolutnimi razlogi za ničnost, ki so povezani z obstojem absolutnega razloga za zavrnitev registracije, svoje področje uporabe in namen.

46. Ugotavljanje slabe vere ni odvisno od tega, ali je znak, ki je predmet prijave znamke, mogoče registrirati ali ne, temveč zahteva, da se namen prijavitelja presoja glede na vse upoštevne okoliščine in da se preveri, ali je ravnal v skladu s standardi ravnanja, ki je v posebnem kontekstu prava znamk in gospodarskega prometa priznano kot sprejemljivo.[36]

[34] Glej člen 55 Uredbe št. 207/2009.

[35] Naj spomnim, da se lahko slaba vera tako kot razlogi za ničnost, povezani z absolutnimi razlogi za zavrnitev registracije iz člena 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009, nanaša le na nekatere proizvode ali storitve, za katere je bila izpodbijana znamka registrirana; glej v tem smislu sodbo Sky (točki 79 in 80 ter točka 2 izreka).

[36] Glej v tem smislu sodbo z dne 13. novembra 2019, Outsource Professional Services/EUIPO (C-528/18 P, EU:C:2019:961, točka 69), v kateri je šlo za to, da si je prijavitelj prisvojil opisni znak, ki ga je uporabljala tretja oseba.

47. Zato, kot je Komisija pravilno navedla v svojem stališču, o slabi veri ni mogoče sklepati zgolj iz objektivnega dejstva, da je bila prijava znamke vložena za zaščito znaka, katerega registracija je izključena na podlagi enega od absolutnih razlogov za zavrnitev, določenih v členu 7 Uredbe št. 207/2009. To bi bilo v nasprotju tako s samostojnostjo absolutnih razlogov za ničnost iz člena 52(1)(a) in (b) te uredbe kot tudi z načelom, da je treba dobro vero domnevati, dokler se ne dokaže nasprotno.[37] Nasprotno pa ugotovitev, da je bil znak registriran v nasprotju z absolutnim razlogom za zavrnitev registracije, pomeni, da so bili izpolnjeni vsi objektivni pogoji za uporabo tega razloga, ne glede na namen prijavitelja.

48. Samostojnost absolutnih razlogov za ničnost pa ne izključuje morebitnega prekrivanja pri presoji veljavnosti znamke v konkretnem primeru.

49. Za registracije v slabi veri so zaradi njihove narave lahko značilne različne dejanske in pravne okoliščine. To še posebej otežuje abstraktno opredelitev značilnosti take registracije in pripelje, kot je bilo prikazano, do presoje vsakega očitka slabe vere na podlagi vseh upoštevnih elementov, ki jih je navedla stranka, ki zahteva ugotovitev ničnosti.

50. V tem okviru ni izključeno, da so nekateri elementi, ki jih je treba upoštevati pri tej presoji, lahko pomembni tudi pri presoji, ali je bila znamka registrirana ob kršitvi enega od absolutnih razlogov za zavrnitev registracije, vendar pri tem ni nujno, da so izpolnjeni vsi pogoji za uporabo tega razloga.

51. Sodišče je poleg tega podobno ugotovilo v sodbi Koton, ko je moralo preučiti morebitno prekrivanje med absolutnim razlogom za ničnost, ki temelji na slabi veri prijavitelja, in relativnim razlogom za ničnost iz člena 53(1)(a) Uredbe št. 207/2009 v zvezi z obstojem prejšnje znamke, ki se lahko zamenjuje z znakom, katerega registracija se zahteva.[38]

52. V položaju, kakršen je v sporu o glavni stvari, ko se imetniku znamke Evropske unije v okviru nasprotne tožbe za ugotovitev ničnosti v bistvu očita, da je z registracijo te znamke sledil strategiji, katere namen je bil preprečiti svojim konkurentom, da bi na trgu ponujali proizvode, ki vsebujejo tehnično rešitev, nad katero je imel monopol na podlagi patenta, ki je medtem potekel, se vprašanje, ali je treba za tako registracijo šteti, da je bila opravljena v slabi veri, razlikuje od vprašanja, ali je zadevna znamka sestavljena izključno iz oblike, potrebne za doseg tehničnega učinka, in zato spada na področje uporabe absolutnega razloga za ničnost iz člena 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s členom 7(1)(e)(ii) te uredbe. V prvem primeru gre za vprašanje legitimnosti ciljev prijavitelja, v drugem pa za vprašanje veljavnosti znamke.

[37] Za znamko Evropske unije velja domneva veljavnosti (glej člen 99(1) Uredbe št. 207/2009). Stranka, ki zahteva ugotovitev ničnosti in ki se opira na razlog iz člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, mora dokazati okoliščine, na podlagi katerih je mogoče sklepati o slabi veri prijavitelja ob vložitvi prijave za registracijo. Nato mora ta zadnji, ker je bila ovržena domneva dobre vere, ki je bila v njegovo korist, zagotoviti prepričljiva pojasnila zvezi s cilji in poslovno logiko zahteve za registracijo navedene znamke, glej v tem smislu sodbo Hasbro (točki 42 in 43).

[38] V tej sodbi je Sodišče sicer poudarilo, da se absolutni razlog za ničnost iz člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 bistveno razlikuje od relativnega razloga za ničnost iz člena 53(1)(a) te uredbe, vendar je kljub temu sprejelo, da eden od pogojev za uporabo zadnje določbe, in sicer, da tretja oseba uporablja znak, ki je enak ali podoben izpodbijani znamki, lahko pomeni element konteksta, ki je upošteven za presojo slabe vere, vendar to ne pomeni, da je nujno treba dokazati, da so bili izpolnjeni vsi ti pogoji za uporabo in zlasti pogoj, da obstaja verjetnost zmede (glej sodbo Koton, točke 49, 53 in 54; glej tudi sodbo z dne 13. novembra 2019, Outsource Professional Services/EUIPO (C-528/18 P, EU:C:2019:961, točka 61)).

53. Iz tega izhaja, da samo dejstvo, da niso bili izpolnjeni pogoji za skupno uporabo člena 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 in člena 7(1)(e)(ii) te uredbe, nacionalnemu sodišču, ki odloča o taki tožbi, ne preprečuje, da bi ugotovilo, da je bila zadevna znamka registrirana v slabi veri, če je iz upoštevnih in ujemajočih se indicev razvidno, da njen imetnik ni vložil prijave za registracijo te znamke zaradi lojalnega konkuriranja, temveč z nepoštenim namenom.

54. Pri presoji obstoja takega namena lahko nacionalno sodišče, ki odloča o zadevi, upošteva okoliščine, ki bi jih bilo mogoče upoštevati za preverjanje veljavnosti zadevne znamke z vidika člena 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s členom 7(1)(e)(ii) te uredbe, kot so na primer narava zadevne znamke in dejstvo, da so bile nekatere značilnosti te znamke zaščitene s patentom, ki je medtem potekel. Dopustitev take možnosti ne pomeni, da je treba slabo vero prijavitelja presojati „glede na edini absolutni razlog za zavrnitev registracije iz člena 7(1)(e)(ii) Uredbe št. 207/2009“, niti da je treba podpreti „povezano“ razlago te določbe in člena 52(1)(b) te uredbe [39] ali s sklicevanjem na pojem „slaba vera“ nadomestiti neizpolnjevanje pogojev za uporabo tega razloga.

55. Glede na to v okoliščinah, kot sem jih pravkar opisal, po mojem mnenju ni mogoče sklepati o slabi veri zgolj na podlagi dejstva, da je bila prijava za registracijo tega znaka vložena zaradi varstva značilnosti videza proizvoda, zaščitenega s prejšnjim patentom, če se izkaže, da ta znak ne spada na področje uporabe člena 7(1)(e)(ii) Uredbe št. 207/2009. [40] Drugi upoštevni elementi morajo torej podpirati trditev, da prijavitelj ni ravnal z namenom lojalnega konkuriranja, temveč z nepoštenim namenom.

56. Zavedam se, da je meja med legitimno poslovno strategijo in slabo vero v praksi lahko v takem okviru precej tanka.

57. Predložitveno sodišče bo moralo, da bi ugotovilo dejanski namen prijavitelja, presoditi vse dejavnike, značilne za zadevo, med katerimi so zlasti narava zadevne znamke, [41] izvor zaščitenega znaka in njegova uporaba od njegovega nastanka, obseg patenta in kronologija dogodkov. Tako so lahko dejavniki v prid slabi veri, če so podprti z dokazi, prepričanje imetnika znamke na datum prijave za registracijo, da prijavljeni znak zajema tehnično rešitev, ki je bila prej zaščitena s patentom, okoliščina, da so bili na isti datum v to prepričani tudi njegovi konkurenti, uporabniki zadevnega blaga in znanstvena skupnost, pa tudi dejstvo, da je poskušal ohraniti tako prepričanje med svojimi strankami, na primer z namernim povezovanjem znaka, ki ga zajema njegova znamka, s tehnično rešitvijo, zaščiteno z njegovim patentom, zaradi česar se je znamka oddaljila od svojih funkcij, zlasti od funkcije označbe izvora. Na splošno je mogoče pri taki presoji upoštevati vsako dejanje imetnika znamke, ki potrjuje njegov namen, da bi zahtevano registracijo uporabil za druge namene, kot jih ima zakonodaja Unije na področju znamk, in zlasti z namenom, da bi konkurentom preprečil vstop na trg z uporabo tehnične rešitve, nad katero je imel monopol na podlagi svojega patenta.

[39] Tako povezano razlago je treba vsekakor izključiti; glej po analogiji sodbo z dne 16. septembra 2015, Société des Produits Nestlé (C-215/14, EU:C:2015:604, točka 50).

[40] Četrti odbor za pritožbe EUIPO se je v bistvu izrekel v tem smislu v odločbi z dne 6. decembra 2024, zadeva R 12/2024-4, dostopna na https://euipo.europa.eu/eSearchCLW/#key/trademark/APL_20241206_R0012_2024-4_001620566. Potem ko je ugotovil, da zadevna blagovna znamka ne spada na področje uporabe člena 7(1)(e)(ii) Uredbe 2017/1001, je ta odbor za pritožbe sicer poudaril, da je očitek slabe vere temeljil na enem samem argumentu – namreč da je bila blagovna znamka prijavljena zaradi umetne zamenjave patentnega varstva z varstvom znamke – vendar je sklenil, da ga je treba zavrniti, ker temelji na napačni predpostavki.

[41] Kar zadeva naravo znamke, je treba spomniti, da je Sodišče v sodbi Lindt pojasnilo, da če zadevni znak predstavlja celostno obliko in podobo proizvoda, bi bilo mogoče slabo vero prijavitelja lažje dokazati, če je svobodna izbira konkurentov glede teh elementov omejena zaradi tehničnih ali trgovinskih dejavnikov, tako da lahko imetnik znamke konkurentom ne prepreči le uporabo enakega oziroma podobnega znaka, ampak tudi trženje primerljivih proizvodov (glej točko 50 te sodbe).

58. Če obstajajo indici, na podlagi katerih je mogoče dokazati nepošten namen in izpodbiti domnevo o vložitvi v dobri veri, mora imetnik znamke dokazati, da je bila registracija znamke del zakonite poslovne strategije ali da je ravnal iz razlogov, povezanih z obrambo svojih zakonitih interesov.[42] Vendar v tem okviru slabe vere ni mogoče izključiti samo zato, ker se je tehnična rešitev, ki jo je domneval imetnik znamke na dan vložitve prijave za registracijo, po tem datumu izkazala za objektivno neobstoječo. Okoliščine, ki se pojavijo šele po datumu, pomembnem za presojo slabe vere, se lahko namreč upoštevajo le, če kažejo na namen prijavitelja na ta datum.[43] Poleg tega samo dejstvo, da znamka, registrirana v slabi veri, izpolnjuje ustrezne funkcije znamke, zlasti funkcijo izvora, samo po sebi ni ovira za njeno razveljavitev, kar jasno dokazuje to, da pravila iz člena 52(2) Uredbe št. 207/2009 ni mogoče uporabiti za registracije v slabi veri.

59. Na koncu želim na kratko odgovoriti na vprašanje, ki ga je v svojem stališču izpostavila družba CeramTec. Ta družba trdi, da se slaba vera kaže v kontekstu zlorabe in zahteva objektivno škodovanje konkurenci, ki bi bilo izključeno, če zadevna znamka po eni strani konkurentom imetnika ne preprečuje uporabe tehnične rešitve in po drugi strani opravlja svojo funkcijo označbe izvora.

60. V zvezi s tem naj spomnim, da je za slabo vero, kadar se uporabi v pravu znamk, značilen „namen“ bodisi „škoditi interesom tretjih na način, ki ni v skladu z dobrimi poslovnimi običaji“, bodisi „ne oziraje se na določeno tretjo osebo, pridobiti izključno pravico za druge namene kot tiste, ki so zajeti s funkcijami znamke“.[44] Sodišče je torej razlikovalo med dvema kategorijama primerov, ki lahko upravičujejo uporabo člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, pri čemer druga kategorija zajema primere, v katerih izključna pravica, zahtevana s prijavo za registracijo, ni v skladu z logiko ene od funkcij znamke.

61. Čeprav ta kategorija zajema vsako strategijo vložitve, ki pomeni zlorabo,[45] pa iz sodne prakse Sodišča in Splošnega sodišča ni razvidno, da je omejena samo na ravnanja, ki jih je mogoče opredeliti kot „zlorabo pravice“.[46] Prav tako iz te sodne prakse ne izhaja, da je za ugotovitev slabe vere v primerih, ki spadajo v to drugo kategorijo, potreben dokaz o obstoju škode ali nevarnosti škode za konkurenco ali dokaz, da je imetnik znamke s svojim ravnanjem, ki pomeni zlorabo, lahko pridobil neupravičeno prednost.[47] Vsekakor je treba – ker je za presojo obstoja slabe vere

[42] Glej sodbo Lindt (točki 47 in 48); glej tudi sodbo z dne 13. decembra 2023, Good Services/EUIPO – ITV Studios Global Distribution (EL ROSCO) (T-383/22, EU:T:2023:801, točka 29).

[43] V tem smislu glej sodbo Lindt (točki 35 in 41). To vprašanje je natančneje predmet tretjega vprašanja za predhodno odločanje, ki se v teh sklepnih predlogih ne obravnava.

[44] Glej zlasti točko 46 sodbe Koton.

[45] Glej v tem smislu sodbi z dne 7. julija 2016, Copernicus-Trademarks/EUIPO – Maquet (LUCEO) (T-82/14, EU:T:2016:396, točke od 28 do 33 in od 48 do 52; pritožba, zavrnjena s sklepom z dne 14. decembra 2017, Verus/EUIPO, C-101/17 P, EU:C:2017:979), in z dne 13. julija 2022, Pejovič/EUIPO – ETA živilska industrija (TALIS) (T-283/21, EU:T:2022:438, točke od 30 do 32), ter v istem smislu, vendar drugačnem kontekstu, sodbi z dne 17. januarja 2024, Athlet/EUIPO – Heuver Banden Groothandel (ATHLET) (T-650/22, EU:T:2024:11, točka 52), in z dne 7. septembra 2022, Segimerus/EUIPO – Karsten Manufacturing (MONSOON) (T-627/21, EU:T:2022:530, točka 37).

[46] V sodbi Hasbro (točka 72), na katero se sklicuje družba CeramTec, je Splošno sodišče zgolj ugotovilo, da strategija prijave, ki jo je uporabljala tožeča stranka v zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, in katere namen je bil izogniti se pravilu o dokazovanju uporabe, „spominja tudi na primer zlorabe pravice“. Generalna pravobranilka J. Kokott je v sklepnih predlogih v zadevi Koton (C-104/18 P, EU:C:2019:287) navedla, da „si je mogoče pri preizkusu obstoja slabe vere pomagati s sodno prakso o ugotovitvi obstoja zlorabe“ (točka 31), pri tem pa ni odgovorila na vprašanje v zvezi s tem, da „obstoj slabe vere ne bi bil odvisen od neuresničitve cilja in neupravičene koristi, kot to velja za obstoj zlorabe, […] ampak bi bil v tem […], da bi se odstopalo od sprejetih načel etičnega vedenja ali dobrih poslovnih običajev“ (točka 37). Sodišče pa v sodbi Koton tega vprašanja ni odprto obravnavalo, temveč je zgolj uvedlo dihotomijo, omenjeno v točki 46 te sodbe.

[47] Res je, da se je Splošno sodišče v točki 74 sodbe Hasbro, na katero se sklicuje družba CeramTec, oprlo na ugotovitev EUIPO, da je tožeča stranka s svojo strategijo večkratne prijave dejansko imela koristi. Vendar je iz te iste točke 74, v kateri je navedeno, da je bila ta ugotovitev sprejeta „kljub dokazom, iz katerih je razvidno, da je bil namen tožeče stranke med drugim izogniti se predložitvi dokaza o uporabi izpodbijane znamke“, razvidno, da je Splošno sodišče korist, pridobljeno z očitano strategijo, obravnavalo kot poznejši element, ki je dokaz nepoštenega namena prijavitelja ob vložitvi prijave za registracijo, ne pa kot nujni element za ugotovitev slabe vere.

prijavitelja pomemben trenutek vložitev prijave za registracijo s strani zadevne stranke –[48] po potrebi presojati tako objektivno nevarnost škode za konkurenco kot tudi možnost, da bi imetnik z registracijo znamke pridobil neupravičeno prednost, glede na okoliščine, ki so obstajale na ta datum, in ne pozneje, kot se zdi, da predlaga družba CeramTec.[49]

62. Na koncu ob upoštevanju zgoraj navedenih preudarkov menim, da je treba na drugo vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti, da je treba člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da se za presojo slabe vere prijavitelja lahko upoštevajo elementi, ki bi lahko prispevali k opredelitvi absolutne ničnosti izpodbijane znamke na podlagi člena 52(1)(a) te uredbe v povezavi z njenim členom 7(1)(e)(ii). Zgolj dejstvo, da pogoji za uporabo absolutnega razloga za zavrnitev registracije, predvidenega v tej zadnji določbi, niso v celoti izpolnjeni, ne nasprotuje niti takemu upoštevanju niti temu, da bi bila znamka razglašena za nično zaradi slabe vere prijavitelja, če je na podlagi vseh upoštevnih dejavnikov, ki so značilni za obravnavani primer in so obstajali ob vložitvi prijave znamke, očitno, da prijava znamke ni bila vložena s ciljem lojalnega konkuriranja, temveč z nepoštenim namenom.

V. Predlog

63. Na podlagi vsega zgoraj navedenega Sodišču predlagam, naj na prvo in drugo vprašanje za predhodno odločanje, ki ju je postavilo Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija), odgovori tako:

1. Člen 52(1) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije

   je treba razlagati tako, da

   sta absolutna razloga za ničnost znamke Evropske unije iz točk (a) in (b) te določbe, ki se nanašata na registracijo znamke v nasprotju z določbami člena 7 te uredbe oziroma na slabo vero prijavitelja ob vložitvi prijave znamke, samostojna, vendar se ne izključujeta.

2. Za presojo slabe vere prijavitelja se lahko upoštevajo elementi, ki bi lahko prispevali k opredelitvi absolutne ničnosti izpodbijane znamke na podlagi člena 52(1)(a) Uredbe št. 207/2009 v povezavi z njenim členom 7(1)(e)(ii). Zgolj dejstvo, da pogoji za uporabo absolutnega razloga za zavrnitev registracije, predvidenega v tej zadnji določbi, niso v celoti izpolnjeni, ne nasprotuje niti takemu upoštevanju niti temu, da bi bila znamka razglašena za nično zaradi slabe vere prijavitelja, če je na podlagi vseh upoštevnih dejavnikov, ki so značilni za obravnavani primer in so obstajali ob vložitvi prijave znamke, očitno, da prijava znamke ni bila vložena s ciljem lojalnega konkuriranja, temveč z nepoštenim namenom.

[48] Glej sodbo Lindt (točka 35).

[49] To poleg tega izhaja tudi iz sodbe z dne 6. julija 2022, Zdút/EUIPO – Nehera in drugi (nehera) (T-250/21, EU:T:2022:430), na katero se sklicuje družba CeramTec v svojem stališču. V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, je Splošno sodišče namreč zavrnilo očitek o slabi veri, ki je temeljil na namenu prijavitelja, da se bo neupravičeno okoristil z ugledom prejšnje znamke, potem ko je med drugim ugotovilo, da ta znamka na dan vložitve prijave za registracijo znamke ni imela več ugleda (točke od 45 do 53, 66, 69 in 70 te sodbe).